Ми до гостей приязні хоч коли!
Кинем для гостя і плуг, і воли,
Підем вказать йому стежку до хати,
З гостя нізащо не візьмемо плати;
Бо нам казали розумні батьки:
Божою ласкою овощ — садки,
Жито з пшеницею родить нам поле
Не для одних нас, на всякого долю!
Як чоловікові ми не дамо,
Бог покарає, — самі помремо!
В сльоту, зимою ми приязні:
Стукне гость в перші чи в треті півні, —
Встанемо, відчинимо гостю ворота:
"Гостю! ночуй в нас, і постіль отсе,
Є і для коників, є в нас сінце...
Бач, який вітер мете і гукає!
Тільки не внось свого, гостю, звичаю...
Батько казав, що, як свій оддамо,
Ми і дітки наші пропадемо".